

OVERGAVE

OVERGAVE

Nikki Boevé-Zwartbol

Eerste druk, 2022

Coverfoto: Mafalda Pinto Leite, intuïtiekaarten voor elke dag

Met dank aan uitgeverij



ISBN 9789464488968

Niets uit dit verhaal mag worden overgenomen, noch gekopieerd zonder uitdrukkelijke toestemming van de schrijver.

1

Ideaal zo'n papadag. Dat geeft mij niet alleen de gelegenheid om te werken, maar ook voor wat me-time. Het werk voor vandaag zit er op, dus de rest van de middag heb ik vrij gehouden voor een vriendin. Eigenlijk hebben we afgesproken voor een coaching sessie, waarbij ik als proefkonijn dien voor haar opleiding, maar er is altijd net een beetje te veel tijd voor gezelligheid.

'Tot zo!' zeg ik en ik geef Stephan een kus. Hij zegt het een beetje mopperend terug, omdat hij vindt dat ik mijn tijd volledig aan mijn werk moet besteden tijdens zijn papadag. Aan de ene kant snap ik zijn punt, maar aan de andere kant praat ik het goed met de gedachte dat dat toch 'het nieuwe normaal' gaat zijn als de baby er straks is.

Vandaag ben ik precies 26 weken zwanger en inmiddels heel blij met weer een baby op komst. Ik voel me ontzettend schuldig bij de gedachte dat ik hier in het begin helemaal niet blij mee was. Zeker omdat het zwanger worden de eerste keer niet helemaal vanzelf ging. Destijds duurde het lang voordat mijn menstruatie terug kwam na het stoppen met de pil en toen het er eindelijk was, bleek mijn cyclus dezelfde regelmaat te hebben als een pasgeboren baby: die was er dus gewoon niet. Ergens tussen de 50 en 120 dagen was voor mij heel normaal. Ik bleek toen last te hebben van cystes op mijn eierstokken, dus moest ik van de huisarts een tijdje mijn temperatuur opmeten. Aan mijn lichaamstemperatuur was ook geen pijn te trekken, dus was het de vraag of ik überhaupt wel een eisprong had, maar ik mocht pas naar het ziekenhuis voor

verder onderzoek en een medisch traject nadat we het een jaar geprobeerd zouden hebben. Ik besloot toen om iedere dag een ovulatietest te doen voor bijna een jaar lang en uiteindelijk bleek ik zwanger net binnen het jaar. Oh, wat was ik blij! De zwangerschap verliep goed en ik voelde me fantastisch. Ik voelde me rijk en mooi en bijzonder. Ik genoot met volle teugen en ik kon niet wachten op de komst van ons wonder. Ik was daarom ook heel enthousiast toen mijn vliezen al braken met ruim 36 weken. Natuurlijk wist ik dat dat best vroeg was en ik was ook best even geschrokken, maar er was geen seconde dat ik twijfelde aan de gezondheid van ons zoontje. Mijn bevalling en de geboorte van Noël gingen precies hoe ik het graag wilde en het was, heel cliché, de mooiste dag van mijn leven.

Zo zag ik het ook een beetje voor me bij een tweede kindje, maar niets was minder waar. Totaal het tegenovergestelde bleek het geval. Dit begon dus al bij het zwanger worden. Hoe moeilijk het de vorige keer ging, zo makkelijk en onverwachts ging het nu. Na tien maanden kwamen we er achter dat ik weer zwanger was. Dit was na een cyclus van 120 dagen, dus ik had nooit verwacht dat die cyclus daarna zo 'kort' zou zijn. Er was dus een ieniemienie klein momentje dat we dachten dat het niet zo erg zou zijn om eens een keertje wat minder voorzichtig te zijn, maar zo'n zes weken later werd ik 's nachts wakker van extreme buikpijn. Zo'n erge buikpijn dat Steef dacht dat ik begonnen was aan bevalling 2.0 en daarom belde ik de HAP. Voordat ik langs moest komen, stelde de telefoniste me een aantal vragen aan de telefoon: was het mijn blinde darm? Nee. Had ik koorts? Nee. Zou ik zwanger kunnen zijn? Nee.. toch? Ik deed voor de zekerheid toch maar even snel een testje voordat ik naar de HAP zou vertrekken en.. verrassing! Ik stormde met die positieve test naar boven, want Stephan was nog even verder gaan slapen, en ik gooide de test bovenop zijn hoofd.

Wat die buikpijn nou precies was, weten we tot op de dag van vandaag nog steeds niet, maar wat we wel wisten, is dat ik weer zwanger was. Het duurde even een tijdje om dit nieuws te verwerken. Aan de ene kant was ik heel blij en was ik er heel trots op dat mijn eigen lichaam dit dus ook gewoon kan. Aan de andere kant was ik bang, want we hadden geen extra ruimte in ons huis. Daarnaast is Noël nog zo klein en ik genoot zo veel van hem dat ik die aandacht nog niet wilde verdelen. Ik was bang dat dit er voor ging zorgen dat ik niet meer met volle teugen van hem kon genieten. Ik was bang voor de impact op mijn lichaam om zo snel weer zwanger te zijn en ook voor hoe zwaar de zwangerschap zou zijn met nog een baby die nog niet eens kon lopen. Ik was bang voor hoe zwaar het straks zou zijn met twee baby's onder de twee jaar en financieel hadden we ons niet voorbereid op nog een baby of een verhuizing, dus laat staan voor allebei tegelijk. Gelukkig stond een tweede kindje wel op

ons wensenlijstje, alleen nu nog niet op de planning. Het is dus nooit onderwerp van gesprek geweest of we dit gingen doen of niet, maar het was wel even schakelen.

Nu, bijna 5 maanden later, hebben we gelukkig een huis gevonden. Ook hierbij is de planning niet ideaal, want we zullen moeten gaan verhuizen als ik al 38 weken zwanger ben, maar het geeft me wel rust in het probleem van ruimtegebrek. Daardoor heb ik nu ook eindelijk de gelegenheid om van deze zwangerschap te genieten. Alleen lijkt me dat niet helemaal gegund.

Waar ik eerst vooral mentaal last had van de zwangerschap, krijg ik nu lichamelijke ongemakken. Sinds vorige week voel ik namelijk af en toe wat stromen, maar ik heb geen idee wat het is. Mijn bekkenbodemspieren zijn zo sterk als een stuk beton, dus urine zal het niet zijn. Hierover kreeg ik de complimenten tijdens mijn vorige bevalling en ik heb het geweten ook, want ze wilden niet eens wijken voor het babyhoofd, waardoor ik mijn stuitje toen gebroken heb. Daar heb ik nu nog steeds last van, maar het positieve ervan is dat ik daardoor nooit last heb gehad van urineverlies, zoals vele vrouwen hebben na hun zwangerschap. Dat zegt niet alles over de zwangerschap van nu, maar mijn gevoel zegt me dat dit het dus niet is. Daarnaast denk ik ook niet dat het vruchtwater kan zijn, vanwege de ervaring van mijn vorige bevalling. Een tsunami was niks vergeleken bij wat ik verloor tijdens het breken van mijn vliezen bij Noël. Ik weet wel dat dat uitzonderlijk was en dat de meeste vrouwen slechts straaltjes vocht verliezen, maar ik verlies heel af en toe eens een druppel. Ik had gelezen dat je kon achterhalen of je vliezen gebroken zijn door op je duim te blazen of door heel hard te hoesten, maar er komt niks uit als ik dat doe. Dat bevestigde mijn vermoeden dat het ook geen vruchtwater is. De laatste optie die ik kan verzinnen, is afscheiding. Ik had op social media namelijk eens gelezen dat dit wat meer kan zijn, doordat je hormoonhuishouding zo veranderd tijdens je zwangerschap. Dit lijkt mij dus het meest aannemelijk. Ik dacht deze theorie te kunnen bevestigen door een boterhamzakje in mijn ondergoed te doen en zo wat op te vangen. Dit was gelukt, maar wel zo weinig dat ik het niet echt goed kon zien. Mijn moeder dacht in ieder geval dat het geen vruchtwater was en ik herkende het ook totaal niet van de vorige keer.

Onderweg naar mijn vriendin bedenk ik me dat ik beter het zekere voor het onzekere kan nemen. Ik voel me al snel een zeikerd, maar ik denk dat de verloskundige me maar eigenwijs vindt, want om de één of andere reden blijft ze iedere keer zeggen dat ik beter een keer teveel dan te weinig kan bellen. Ook al weet ik dat het niks is, het is wel fijn om dat zeker te weten, dus ik

besluit om toch de verloskundige te bellen. Ik kan eigenlijk direct al terecht, maar wil de afspraak met mijn vriendin niet afzeggen. Ik kan terecht om half 8 vanavond. Prima tijd, denk ik, want dan kan ik mooi Noël nog op bed leggen en ben ik precies op tijd thuis voor de avondklok van 8 uur. Na het maken van die afspraak zing ik luidkeels met de radio mee. De baby reageert er op. Zie je wel? Niks aan de hand. Ik weet alleen niet of hij met die karateschop wil zeggen dat hij het fijn vindt of juist dat ik mijn kop moet houden. Ik bedenk me dat hij het de rest van zijn leven nog zal moeten aanhoren, dus dan kan hij er maar vast aan wennen.

Shit, rij ik weer de verkeerde straat in. Die klote aanpassingen ook steeds in die nieuwbouwwijken; ben je net aan een bepaalde route gewend, worden er precies dan verkeersborden geplaatst voor éénrichtingsverkeer. Ik ben benieuwd hoe lang het gaat duren voordat ik nu weer aan deze nieuwe route ben gewend. Uiteindelijk zie ik weer wat herkenningspunten en rij toch ineens zo de parkeerplaats op. Daar zie ik Chantal al staan voor haar deur te kletsen met Dewi en haar hondje. Gezellig, zie ik die ook gelijk weer eens! Nu met al die corona-maatregelen zie ik sowieso iedereen veel te weinig en de verantwoordelijkheid voor een dreumes van net één doet de spontaniteit ervan ook niet echt ten goede.

Ik stap mijn auto uit en voel weer een stroompje. Shit, het lijkt wel of het steeds wat meer wordt. Vorige week waren het nog druppels en nu is het wel echt al een stroompje en ik voel dat mijn ondergoed nat is. Ik loop naar mijn vriendinnen en wordt hartelijk ontvangen. 'Ha, pikkie!' zegt Chantal. Zij heeft voor iedereen wel een koosnaampje en ik word al zo'n 15 jaar pikkie genoemd. Sterker nog: als Chantal je bij je volledige voornaam noemt, weet je dat er iets niet pluis is. Ik krijg van allebei een knuffel, geheel volgens de coronamaatregelen, en val gelijk met de deur in huis, want zo ben ik. 'Hebben jullie misschien maandverband voor mij?'

Ze kijken me een beetje wazig aan, want ik weet ook wel dat deze vraag retorisch is. Eigenlijk niemand die ik ken draagt maandverband en ik normaal gesproken ook niet, maar een tampon zo dicht tegen de baby aan voelt niet lekker. Nu is het even niet anders. Ik denk dat ik anders een hele schone broek nodig ga hebben. Ik leg uit waar ik hem voor nodig heb en ze kijken allebei wat bezorgd, maar ik wuif dat weg en zeg dat ik vanavond naar de verloskundige ga.

We nemen afscheid van Dewi en voordat we met onze sessie beginnen, ga ik naar de wc en Chan haalt een tampon. Terwijl ik daar zit, neem ik de schade op, maar word er niet veel wijzer van. Chan komt binnen met haar tampon.

'Ruik eens?' vraag ik. Zonder ook maar een seconde van twijfel of rare blik duikt ze met haar neus in mijn onderbroek.

'Wat ruik je?' vraag ik.

‘Ruikt lekker.’ zegt ze. ‘Wasmiddel ofzo?’

Ja, dat dacht ik ook. In dat geval zou het vocht geurloos zijn en dan denk ik dat het afscheiding is, maar toch is het daar wel waterig voor en het is kleurloos.

‘Niet zoetig?’ vraag ik, want in dat geval zou het wel vruchtwater kunnen zijn.

We kunnen het allebei niet echt vaststellen, maar urine is het in elk geval niet.

Ik stop de tampon er in, want dan ben ik in elk geval even van de lekkage af.

Het antwoord krijg ik vanavond wel. We lopen naar boven om te starten met de coaching sessie.

Ze heeft haar zolder helemaal ingericht als coaching praktijk met twee stoelen, een doos tissues en met wat gezelligheid van wat kaarsjes en een pot thee. Als opening van de sessie laat ze me blind een kaartje trekken. Dit kaartje is ter inspiratie van het gesprek en bedoeld als een soort advies voor hoe om te gaan met je persoonlijke belemmeringen. Ik doe mijn ogen dicht en probeer te voelen welke kaart het beste aanvoelt. Ik trek er eentje en we kijken wat het is: overgave. Ik kan me zo even geen voorstelling maken voor wat deze kaart bedoeld is. Ze zegt dat ik de boodschap mee kan nemen en dat ik er later misschien nog iets aan kan hebben, maar nog steeds weet ik niet precies waarvoor ik dit zou kunnen gebruiken.

2

Enmaal thuis haal ik gelijk de tampon er weer uit. De verloskundige had aan de telefoon gevraagd of ik wat vocht kon opvangen in een hydrofiele doek. Een maandverband absorbeert namelijk teveel. De hydrofiele doek moest wit zijn, zodat de kleur van het vocht zichtbaar zou blijven. Het voelde als een heel matras tussen mijn benen en zo ging ik eten koken, de hondjes uit laten en Noël naar bed brengen.

Het naar bed brengen van Noël is eigenlijk niets bijzonders, maar wel altijd mijn taak. Het is een momentje van de dag van ons samen met rust en vaste rituelen. Omdat dit iedere dag hetzelfde is, neem je zo iets al snel voor lief en ben ik het als vanzelfsprekend gaan zien. Nu ik straks die afspraak bij de verloskundige heb, moet ik zelfs een beetje haasten. Als ik wist wat er boven mijn hoofd hing, had ik kunnen weten dat het helemaal niet zo vanzelfsprekend is en had ik het veel bewuster kunnen doen, veel minder gehaast en met mijn volle liefde en aandacht afscheid van hem kunnen nemen. Dan had ik hem kunnen voorbereiden op een lange tijd zonder moeder, dat ik er een hele lange tijd niet voor hem kon zijn en dat deze momenten dus door iemand anders gedaan zullen moeten worden. Dan had ik mijn tandenpoetsliedje niet overgeslagen en misschien zelfs wel twee keer gezongen. Dan had ik na het verschonen van zijn luier nog even lekker zijn beentjes gekriebeld en hebben kunnen genieten van hoe ontspannen hij daar van wordt. Dan had ik een heel lang verhaaltje uitgekozen om voor te lezen. Dan had ik me bewust geweest van hoe druk zijn speen op en neer gaat door het intensief soppen en hoe hij

zijn knuffeldoekje over zijn wang aait wanneer hij geconcentreerd naar mij luistert. Dan had ik hem niet alleen een welterusten kus gegeven die we altijd drie keer overnieuw doen en daarna een gebedje gezongen, maar dan had ik hem nog even vast kunnen nemen en aan zijn haartjes geroken hoe lekker hij ruikt. Dan had ik hem zo lang vast gehouden dat ik waarschijnlijk niet eens meer weg gegaan zou zijn.

Noël gaat eigenlijk altijd gelijk lief slapen, dus ik werp hem nog een handkus toe voordat ik de deur dicht trek. Ik loop naar beneden en zie dat ik precies op tijd ben om weg te gaan. Ik geef Steef een kus.

‘Tot zo!’ Ik pak mijn schoudertas en vertrek.

Ik stap mijn auto in en besef me dat het matras tussen mijn benen nog steeds droog is. Je zal altijd net zien dat er niks komt op de momenten dat het nodig is, maar net als vanmiddag komt er nu weer een stroompje bij het uit de auto stappen. Ik doe mijn mondkapje op voordat ik naar binnen stap, want dat is één van de corona-maatregelen. Een andere maatregel is dat er niemand mee mag naar de verloskundigenpraktijk, maar Stephan had ook niet mee gegaan als het wel had gemogen, denk ik. We verwachten allebei namelijk geen bijzonder resultaat van dit bezoek en daarvoor hoeven we dan geen oppas te regelen. Ik denk dat het heel rustig is op de praktijk of mijn klachten worden heel serieus genomen, want ik mag gelijk doorlopen. Ze vraagt of ik het nog heb kunnen opvangen en ik haal de hydrofiele doek tevoorschijn en handig hem over.

‘Zo, die is zwaar.’ zegt ze.

En dan te bedenken dat er de afgelopen uren amper lekkage is geweest. Ze bestudeert hem aandachtig en ruikt er ook even aan. Ze zegt niet veel over haar bevindingen of vermoedens, behalve dat ze er geen duidelijkheid over kan geven en me doorstuurt naar het ziekenhuis. Ik baal er een beetje van, want ik houd me altijd strikt aan de tijden van de avondklok en weet dat ik nu nooit op tijd thuis zal zijn. Ik vraag haar om een brief of eigen verklaring voor de avondklok voor als ik vanavond naar huis ga en ik loop weer naar buiten. Ik besluit mijn auto op de parkeerplaats van de verloskundige te laten staan, want het ziekenhuis is toch aan de overkant van de straat en ik loop dat stukje dan liever dan dat ik weer een parkeerplek moet zoeken en hier is parkeren nota bene gratis. Voordat ik naar binnen loop, stuur ik Stephan nog een appje dat ik word doorgestuurd naar het ziekenhuis en waarschijnlijk niet vroeg thuis ben. Hij reageert wat verbaasd, maar ik merk ook ineens wat bezorgdheid. Ik loop naar binnen en denk de afdeling te herkennen van de bevalling van Noël. Volgens mij ben ik toen eerst in de kamer hier rechts gebracht en toen ze door hadden dat de weeën toch al flink aanwezig waren, werd ik naar een van de